

Łukasz Nasiadka

Uniwersytet w Białymstoku, Poland

MEDIACJA W POSTĘPOWANIU ADMINISTRACYJNYM

Abstrakt. Instytucja mediacji administracyjnej jest instrumentem prawnym służącym do polubownego załatwienia sprawy. Głównymi celami mediacji są: szybkość postępowania, wzbudzenie zaufania obywateli do organu administracyjnego oraz większy udział stron w kształtowaniu treści rozstrzygnięcia zapadającego w postępowaniu administracyjnym. Taki charakter podkreślają standardy kodeksu postępowania administracyjnego. W artykule skupiono się na analizie przepisów KPA regulujących tę instytucję. Podjęto również próbę wyjaśnienia istoty postępowania mediacyjnego oraz najważniejszych przyświecających mu założeń. Zarazem zostało uwzględnione odniesienie do innych odformalizowanych form zakończenia postępowania administracyjnego, tj. ugody administracyjnej oraz umowy administracyjnej. Tekst zawiera także rozważania na gruncie praktycznym, na podstawie których zostały przedstawione najważniejsze zagrożenia dla efektywności mediacji.

Słowa kluczowe: mediacja, szybkość postępowania, organ administracji publicznej

WSTĘP

Mediacja jest jedną z metod alternatywnego rozwiązywania sporów. W tym przypadku to same strony współpracują w celu wypracowania porozumienia w sprawie oraz zatwierdzają jego treść. Ciekawym zabiegiem było uregulowanie tego instrumentu prawnego w ramach postępowania administracyjnego. Wynika to z tego, iż prawo administracyjne cechuje się brakiem równorzędności stron, a wręcz w relacji organ–podmiot to organ odgrywa nadrzędną rolę. Występuje tutaj stosunek administracyjno-prawny. Głównym celem mediacji jest polubowne rozwiązanie sporu, co podkreśla sam kodeks postępowania administracyjnego (Morawski, 2005). Niewątpliwą zaletą tego rozwiązania jest zaangażowanie w przebieg postępowania większej grupy zainteresowanych

podmiotów, co może korzystnie wpłynąć na efektywność postępowania administracyjnego oraz skrócenie czasu potrzebnego na rozpatrzenie sprawy. Wydaje się, że mediacja koreluje z innymi zasadami kodeksowymi, tj. szybkością postępowania (art. 12 KPA), zasadą zaufania obywateli do organu (art. 8 KPA) i zasadami polubownego załatwiania sporów (art. 13 KPA).

KONSTRUKCJA PRAWNA ORAZ ZAKRES ZASTOSOWANIA MEDIACJI W POSTĘPOWANIU ADMINISTRACYJNYM

Mediacja w założeniach sprowadza się do większego zaangażowania w sprawę stron postępowania administracyjnego oraz daje im możliwość udziału w kształtowaniu końcowego rozstrzygnięcia. Pomimo dłużej trwającego

✉ Łukasz Nasiadka, Wydział Prawa, Uniwersytet w Białymstoku, ul. Adama Mickiewicza 1, 15-213 Białystok,
e-mail: lukasz_nasiadka@o2.pl

występowania tej instytucji w postępowaniu sędowoadministracyjnym, to jej istnienie na gruncie postępowania administracyjnego stanowi swoiste novum. Nawiązuje do tego artykuł 13 KPA, zobowiązujący organ do polubownego załatwienia sprawy w zakresie rozwiązania kwestii spornych oraz ustalenia praw i obowiązków stron postępowania we wszystkich sprawach, których charakter na to pozwala (Ustawa, 1960). Mediacja dla przedsiębiorców to bardzo atrakcyjne rozwiązanie, a powodów tego stanu rzeczy jest kilka. Najważniejszym z nich wydaje się skrócenie czasu potrzebnego na rozwiązanie sprawy dotyczącej działalności gospodarczej, np. w kwestii wydania zezwoleń lub koncesji. Organy administracyjne pomimo uregulowanych terminów instrukcyjnych na wydanie rozstrzygnięcia sprawy w danej kwestii nie są nimi związane, co często skutkuje długim okresem oczekiwania. Natomiast w przypadku rozwiązania sprawy dzięki mediacji, przedsiębiorca ma możliwość wypracowania szybszego zakończenia sprawy rozpatrywanej przed organem administracyjnym. Ma to istotne znaczenie z uwagi na problematykę oraz ryzyko, które cechuje prowadzenie działalności gospodarczej.

Udział stron w alternatywnym prowadzeniu sprawy ma charakter dobrowolny. Jest to uprawnienie, a nie obowiązek. Zgody na mediacje nie można domniemywać, lecz musi ona wynikać z oświadczenia wyrażonego przez stronę (Przybysz, 2017). Nie można traktować owej zgody tylko jako chęci udziału w tego rodzaju postępowaniu, ale również jako aprobatę polubownego zakończenia sprawy przez stronę. Ma to zastosowanie na każdym etapie tego postępowania, dlatego też wycofanie zgody na mediacje przez uprawniony podmiot uniemożliwia dalsze ich prowadzenie. Należy zauważyć, że wycofanie zgody na mediacje nie wywołuje żadnych negatywnych skutków względem osoby, która tego dokonała¹. Dodatkowo zasada dobrowolności dotyczy zarówno petentów, jak i samego organu administracyjnego (Wyrok WSA w Krakowie, 2018).

Na cele tej alternatywnej metody zakończenia sprawy wskazuje art. 96a § 3 KPA: „Celem mediacji jest wyjaśnienie i rozważanie okoliczności faktycznych i prawnych sprawy oraz dokonanie ustaleń dotyczących jej

załatwienia w granicach obowiązującego prawa, w tym przez wydanie decyzji lub zawarcie ugody” (Ustawa, 1960). Do katalogu najczęściej podawanych zasad odnoszących się do mediacji należą zasady: dobrowolności, bezstronności, neutralności i poufności. Zostały one również wskazane na gruncie przepisów KPA regulujących mediacje. Mediacja ma zastosowanie zarówno do postępowania toczącego się pomiędzy stronami przed organem (ujęcie horyzontalne), jak i pomiędzy organem a stroną lub stronami (ujęcie wertykalne). Tak nakreślony zakres wykorzystania postępowania mediacyjnego pozwoli uniknąć w znacznej mierze ewentualnych postępowań odwoławczych oraz wszczynania postępowania sędowoadministracyjnego przez stronę od rozstrzygnięć organu w danej sprawie. Spowodowane jest to tym, że to sama strona brała czynny udział w kształtowaniu rozstrzygnięcia w jej własnej sprawie, a co więcej – zaaprobowwała jego treść.

Warto zwrócić uwagę na charakterystykę osoby, która prowadzi postępowanie mediacyjne. Chociaż nie zostało to uregulowane wprost, zasada dobrowolności ma również odniesienie do tego podmiotu. Należy dostrzec, że mediatorowi przysługuje prawo odmowy przeprowadzenia mediacji. W kwestii wyrażenia zgody występuje analogia do udzielania przez stronę aprobaty na udział w postępowaniu (Wyrok WSA w Krakowie, 2018). Mediator jest zobowiązany do poinformowania organu, przed którym rozpatruje się sprawę, o odmowie prowadzenia przez niego mediacji z uwagi na okoliczności mogące wskazywać na stronniczość tego podmiotu w stosunku do jednej ze stron postępowania. Organ jest w tej sytuacji związany zawiadomieniem. Brakuje jednak możliwości podniesienia zarzutu przez samą stronę co do stronniczości osoby mediatora (Wegner, 2018). Regulacja art. 96g § 1 KPA wskazuje, iż pracownik organu nie może być mediatorem w sprawie rozstrzyganej przed organem z uwagi na jego powiązanie ze sprawą oraz posiadaniem przez niego, chociażby w minimalnym stopniu, interesu w rozstrzygnięciu sprawy. Okoliczności braku możliwości prowadzenia przez daną osobę mediacji mają charakter uprzedni lub następczy. To znaczy, że mogą wystąpić przed przystąpieniem do mediacji lub dopiero w trakcie jej prowadzenia, np. w sytuacji stronniczości mediatora podczas polubownego załatwienia sprawy, powiązania towarzyskiego lub zawodowego mediatora z jedną ze stron. Tak więc odwołanie do art. 24 § 1 i § 2 KPA nie wyczerpuje okoliczności świadczących o braku bezstronności mediatora.

¹ Nastąpiło zwiększenie wykorzystania mediacji poprzez zmianę art. 114 KPA „w sprawie, w której toczy się postępowanie administracyjne, strony mogą zawrzeć ugodę, jeżeli charakter sprawy na to pozwala i nie sprzeciwiają się temu przepisy szczególne” (Morek, 2008).

Ważnym atrybutem osoby prowadzącej mediacje jest jej bezstronność. Zasada bezstronności w KPA jest uregulowana identycznie z tą na gruncie postępowania cywilnego (Ustawa, 1964). Mediator powinien podczas przeprowadzania mediacji zapewnić stronom równy udział w postępowaniu. Nie może on proponować rozwiązań korzystnych tylko z perspektywy jednej ze stron ani wypowiadać się w sposób, który wywołuje obiektywne przekonanie o jego stronniczości (Przybysz, 2017). Mediatora obowiązuje zachowanie poufności co do informacji przez niego uzyskanych w wyniku prowadzonego przez niego postępowania. Postępowanie jest prowadzone z wyłączeniem jawności. Powinno to zapewnić możliwość swobodnego wypowiedzenia się stron, co wydaje się być jak najbardziej słuszne. Ujawnieniu powinny podlegać tylko informacje, które dotyczą ostatecznego kształtu porozumienia zawartego w protokole mediacji. Stanowisko to potwierdza art. 96j § 3 KPA. Do poufności zobligowani są mediator, strony oraz inni uczestnicy biorący udział w mediacji. Gwarancją procesową jest art. 84 § 4 KPA, wyłączający możliwość przesłuchania mediatora w charakterze świadka co do informacji, które uzyskał w związku z przeprowadzaniem mediacji. Naruszenie tajemnicy będzie skutkowało odpowiedzialnością odszkodowawczą z art. 415 KPC (Przybysz, 2017; Ustawa, 1964). Jednakże zdarzają się wyjątki. Podmioty biorące udział w postępowaniu polubownym mogą zostać zwolnione z obowiązku poufności za zgodą obu stron. Zgoda dla celów dowodowych powinna być wyrażona w formie pisemnej².

ZAKRES PRZEDMIOTOWY SPRAW ROZPOZNAWANYCH W POSTĘPOWANIU MEDIACYJNYM

Zakres spraw, w ramach których istnieje możliwość zastosowania mediacji, został przedstawiony w sposób szeroki i nieostry. W art. 96a § 1 KPA stwierdzono, iż w toku postępowania (również na etapie odwołania od decyzji) można skorzystać z mediacji, o ile charakter sprawy na to pozwala. Takie podejście może mieć istotne znaczenie w przypadku:

- a) spraw, w których występuje wielość stron,
- b) spraw, w których może zostać zawarta ugoda,

- c) spraw, w których organ ma zamiar wydać decyzję na niekorzyść adresata i może się spodziewać odwołania (organ będzie stroną mediacji),
- d) spraw, w których wniesiony został środek odwoławczy od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji (organ i w tym przypadku będzie stroną mediacji) (strona internetowa: www.sejm.gov.pl).

Mediacja może przyczynić się do rozwiązywania spraw o skomplikowanym stanie faktycznym (np. złożona sprawa o wydanie pozwolenia na budowę) lub też spraw o dużej doniosłości społecznej (np. w kwestii inwestycji infrastrukturalnych). Widoczny jest w tych dwóch przypadkach charakter wyjaśniający zastosowania tego rodzaju polubownego postępowania. Należy zwrócić uwagę również na wydźwięk prewencyjny, ze względu na to, iż porozumienie wypracowane podczas mediacji z reguły pozwala na uniknięcie dalszej drogi odwoławczej. Jest to nie tylko korzystne z perspektywy stron procesowych, ale również z uwagi na ekonomikę postępowania administracyjnego. Wykorzystywanie mediacji, jak to wynika z art. 96a § 1 KPA, nie ogranicza się wyłącznie do postępowań o charakterze spornym, ale obejmuje też sprawy, w których występuje konflikt interesu publicznego z interesem indywidualnym jednostki, wywołany nałożeniem na stronę obowiązku ograniczenia uprawnień lub też przyznaniem jej uprawnień. Jednakże mediacja nie może zostać wykorzystana w przypadku, gdy organ nie ma żadnego zakresu uznaniowości, a w danej sprawie stosuje się normy bezwzględnie obowiązujące.

MEDIACJA A INNE REGULACJE KODEKSU POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNEGO

W ramach omawiania innych form niewładczego rozstrzygnięcia spraw, w pierwszej kolejności należy skupić uwagę na ugodzie administracyjnej. Ugoda uregulowana została w rozdziale 8 KPA i oznacza porozumienie stron postępowania administracyjnego mających sprzeczne interesy i dokonujących pewnych wzajemnych ustępstw co do swych praw i obowiązków. Treść ugody administracyjnej zastępuje decyzję administracyjną po uprzedniej weryfikacji pod kątem zgodności z prawem i dokonaniu jej zatwierdzenia przez organ administracyjny. Pomimo takiego rozwiązania ugoda budzi liczne kontrowersje. Z jednej strony w doktrynie istnieją stanowiska wskazujące na występowanie podczas zawierania ugody większej autonomii stron, zaś

² Odmienne stanowisko prezentuje J. Wegner. Wynika z niego, iż prawo do zwolnienia z tajemnicy przysługuje temu uczestnikowi, który ujawnia w mediacji określone fakty. Uczestnik ten ma możliwość określenia zakresu zwolnienia (Wegner, 2018).

organ ogranicza swoje działanie do zatwierdzenia porozumienia po uprzedniej kontroli z przepisami prawa. Jednakże w doktrynie podnoszone są również stanowiska zwracające uwagę na to, że ugoda administracyjna nie jest alternatywną formą rozwiązania spornej kwestii pomiędzy stronami, gdyż i tak organ administracyjny podczas zatwierdzania decyzji sugeruje się własnymi przemyśleniami w tej sprawie. Przez to widoczne staje się, że zarówno podczas klasycznego wydawania decyzji, jak i przy zastosowaniu ugody zapada identyczna decyzja. Brzmienie przepisów ustawowych regulujących tę kwestię nie ułatwia udzielenia jednoznacznej odpowiedzi na to pytanie (Czajer, 2017).

Kolejną wartą wspomnienia instytucją jest proponowana w ramach projektu nowelizacji KPA umowa administracyjna (Projekt ustawy o zmianie ustawy KPA, 2018). Była ona wzorowana na rozwiązaniach niemieckich. Sprowadzała się do zawarcia umowy pomiędzy stroną a organem administracji publicznej. Samo porozumienie zastępowało wydanie aktu administracyjnego, jednakże pomysł tych zmian nie doszedł do skutku.

Pomimo rozszerzenia przez ustawodawcę zakresu stosowania ugody administracyjnej (Projekt ustawy o zmianie ustawy KPA, 2018) znaczące nadzieje pokładano w uregulowaniach dotyczących mediacji. To właśnie to postępowanie zastąpiło i jednocześnie połączyło rozwiązania zaproponowane na gruncie ugody administracyjnej oraz umowy administracyjnej (Bieś-Srokosz i Błasiak, 2018).

W ostatnich latach widoczna jest zmiana postrzegania administracji publicznej. Coraz częściej organy realizują swoje zadania metodami odformalizowanymi. Obserwuje się wykorzystywanie umów cywilnoprawnych. Zauważalne jest to m.in. w partnerstwie publiczno-prywatnym oraz zamówieniach publicznych. Potrzeba upraszczania procedur administracyjnych i zwiększania dostępu społeczeństwa do urzędów staje się podstawą oraz bodźcem do unowocześniania i modyfikowania prawnych form działania administracji publicznej.

OCENA EFEKTYWNOŚCI POSTĘPOWANIA MEDIACYJNEGO Z UWAGI NA SPOSÓB REGULACJI W RAMACH KODEKSU POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNEGO

W założeniach postępowanie mediacyjne to bardzo dobra instytucja wprowadzona na grunt polskiego postępowania administracyjnego. Przyczynami tego jest

znaczne skrócenie czasu postępowania, odformalizowanie i uelastycznienie postępowania, większa zaangażowanie wynikiem sprawy samych zainteresowanych petentów, zmniejszenie kosztów prowadzenia sprawy, poufność mediacji, możliwość uniknięcia postępowania odwoławczego i kontroli sądowo-administracyjnej oraz lepsza komunikacja pomiędzy stronami (Kocot-Łaszczycza i Łaszczycza, 2018 r.).

Pomimo wielu zalet mediacji wciąż nie wykorzystuje się powszechnie do rozstrzygania spraw administracyjnych. Powodów tego jest kilka, lecz wszystkie dotyczą braku głębszej refleksji ustawodawcy przy adaptacji tego rozwiązania na grunt administracji publicznej. Polski aparat administracyjny opiera się przede wszystkim na stosunku administracyjnym, który objawia się w podporządkowaniu samego petenta władczym działaniom organu (Sitek, 2016). Takie rozumienie działania administracji wynika z tradycji oraz ugruntowanej praktyki. W wyniku tego organy nie są przygotowane na zupełnie inne podejście do rozpatrywania spraw, ale również sam petent nie ma wystarczającej świadomości prawnej, by przejmować inicjatywę w kształtowaniu treści prawnie wiążącego rozstrzygnięcia.

Liczne wątpliwości może budzić również sam okres mediacji. W przypadku skierowania sprawy do mediacji postępowanie w danej sprawie może zostać zawieszona przez organ nawet na trzy miesiące. Jest to wątpliwe rozwiązanie, jeżeli weźmie się pod uwagę, że strona, składając propozycje chęci polubownego rozwiązania sprawy, dąży jedynie do przewlekłości postępowania. W tym momencie racjonalne wydaje się skrócenie czasu mediacji. Najkorzystniej przeznaczyć na to miesiąc. Jest to wystarczający czas, by strony mogły wypracować stosowne porozumienie. Pozwala to faktycznie przyspieszyć postępowanie, bez niepotrzebnego przedłużania w rozpatrywaniu sprawy.

Sformułowanie wymagań stawianych przed mediatorem pozostawia sporo niejasności. Art. 96d § 2 KPA stanowi, iż powinien on wykazywać wiedzę dotyczącą problematyki poruszanej w sprawie, lecz nie musi znać przepisów prawa w zakresie rozpoznawanej sprawy. Stwarza to możliwość niezaakceptowania porozumienia przez organ administracyjny z uwagi na naruszenie przepisów prawa, pomimo dojścia pomiędzy stronami do wypracowania porozumienia w ramach postępowania mediacyjnego. Strona pomimo wypracowania konsensusu nie ma gwarancji zawarcia tych postanowień w końcowym rozstrzygnięciu sprawy. Tak więc jedyną drogą będzie odwołanie się od decyzji organu czy też

skorzystanie z kontroli sądowo-administracyjnej. Powoduje to spadek atrakcyjności mediacji z uwagi na to, że porozumienie pomiędzy stronami sprawia wrażenie iluzorycznego, co jest odwrotnym skutkiem do celów stawianych przez ustawodawcę.

Niewłaściwie zredagowany wydaje się być również art. 96a § 1 KPA dotyczący dopuszczalności mediacji, a zwłaszcza okoliczności uzasadniających zawiadomienie stron o możliwości przeprowadzenia mediacji. Czynność ta inicjuje postępowanie mediacyjne. Może się to odbyć z urzędu lub na wniosek. Przepisy milczą w kwestii związania wnioskiem organu administracji publicznej. W doktrynie przedstawia się, żeby wniosek strony wiązał organ z uwagi na dobrowolność stron co do brania udziału w postępowaniu mediacyjnym. Jednakże w przepisach nie poruszono tej kwestii, przez to organy uzależniają inicjację postępowania mediacyjnego od własnej oceny dotyczącej dopuszczalności mediacji w sprawie (Wilbrandt-Gotowicz, 2019). Problematyczna jest również forma postanowienia o odmowie przeprowadzenia mediacji. Organ w tym przypadku wydaje niezaskarżalne postanowienie (Wilbrandt-Gotowicz, 2019). Ogranicza to możliwość skorzystania z kontroli sądowej owego postanowienia. Jest to spowodowane brakiem właściwości sądu w kwestii rozpatrywania tego rodzaju spraw. Odmowa jest oparta na art. 3 § 2 pkt 4 PPSA (Ustawa, 2002). Skutkuje to ograniczeniem dobrowolności stron w zakresie inicjacji oraz przystąpienia do postępowania mediacyjnego

PODSUMOWANIE

Reasumując, rozważania dotyczące mediacji na gruncie postępowania administracyjnego należy ocenić pozytywnie, pomimo licznych niedociągnięć poczynionych przez polskiego ustawodawcę. Jest to zmiana, która w przyszłości może w znaczny sposób odformalizować postępowanie administracyjne. Aby jednak doprowadzić do większej elastyczności rozwiązywania spraw oraz wzmożonej aktywności stron, potrzebna jest dłuższa praktyka w kwestii stosowania tego rodzaju postępowań. Spowoduje to zauważenie po stronie organu korzyści płynących z takiej formy działania, a jednocześnie zwiększy świadomość prawną petentów. Również sam ustawodawca powinien usunąć niedociągnięcia legislacyjne, które zmniejszają efektywność oraz atrakcyjność mediacji w postępowaniu administracyjnym.

LITERATURA

- Bieś-Srokosz, P., Błasiak, P. (2018). Uгода administracyjna w świetle nowelizacji Kodeksu postępowania administracyjnego. Refleksje na temat konsensualnej formy działania w administracji publicznej. *Przegląd Prawa Publicznego* 6, 96–100.
- Czajer, A. (2017). Problem zależności między ugodą a umową administracyjną w kontekście możliwości wprowadzenia umowy administracyjnej do polskiego prawa. *Odautorska propozycja rozwiązań. Przegląd Prawa Publicznego* 10, 26–27.
- Kocot-Łaszczyca, A., Łaszczyca, G. (2018). Mediacja w ogólnym postępowaniu administracyjnym. Warszawa: Wolter Kluwer Polska.
- Morawski, L. (2005). Główne problemy współczesnej filozofii prawa. *Prawo w toku przemian*. Warszawa: Wydawnictwo PWN.
- Morek, R. (2008). Dobrowolność mediacji i jej ograniczenia (prawo i praktyka). *Studia Iuridica* 49, s. 156.
- Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (2018). Pobrane 1.09.2018 z: <http://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12287313>
- Przybysz, P. (2017). Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Warszawa: Wolters Kluwer Polska, s. 341–342, 346–347, 349–350.
- Sitek, B. (2016). Jednostka wobec władztwa administracyjnego. Studium prawnohistoryczno-porównawcze. W: E. Ura, E. Feret, S. Pieprzny (red.), *Jednostka wobec działań administracji publicznej*. RS Druk: Rzeszów, s. 28.
- Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, tekst ujednolicony (1960). *Dz. U.* 1960 Nr 30 poz. 168.
- Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, tekst ujednolicony (1964). *Dz. U.* 1964 Nr 43 poz. 296.
- Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, tekst ujednolicony (2002). *Dz. U.* 2002 Nr 153 poz. 1270.
- Wegner, J. (2018). Komentarz do art. 96f KPA. W: Chróścielewski, Z. Kmiecik, A. Krawczyk, J. Wegner, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*. Warszawa: Wolters Kluwer Polska.
- Wilbrandt-Gotowicz, M. (2019). Komentarz zaktualizowany do art. 96b Kodeksu postępowania administracyjnego. W: M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*. Warszawa: Wolters Kluwer Polska.
- Wyrok WSA w Krakowie z dnia 26 kwietnia 2018 r., II SA/Kr 323/18, LEX nr 2471986.

MEDIATION IN ADMINISTRATIVE PROCEEDINGS

Abstract. The institution of administrative mediation is a legal instrument, i.e. a means of amicable settlement. The main goals of mediation are: speed of the procedure, the principle of citizens' trust in the administrative body and greater participation of the parties in shaping the content of the decision made in administrative proceedings. Such character is emphasized by the standards of the Code of Administrative Procedure. The article focuses on the analysis of the CAP provisions regulating this institution. The focus was on explaining the essence and the most important assumptions of the mediation procedure. In addition, a reference to other informal forms of termination of administrative proceedings was included, i.e. an administrative settlement and an administrative contract. The text also includes practical considerations on the basis of which the most important threats to the effectiveness of mediation have been presented.

Keywords: mediation, speed of proceedings, public administration body